

Дело C-406/20**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

28 август 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Finanzgericht Köln (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

25 август 2020 г.

Жалбоподател:

Phantasialand

Ответник:

Finanzamt Brühl

Предмет на преюдициалното запитване

Директива 2006/112 — Член 98, параграф 2 във връзка с категория 7 от приложение III — Съответствие на различното облагане на панаири и паркове за забавления с правото на Съюза — Сходство на услугите — Събиране на доказателства относно „гледната точка на средния потребител“

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Тълкуване на правото на Съюза, член 267 ДФЕС

Преюдициален въпрос

- 1) Може ли посочването в категория 7 от приложение III във връзка с член 98, параграф 2 от Директива 2006/112 на панаири и паркове за забавления да се използва в смисъл на разграничение за облагането на парк за забавления с обща данъчна ставка, въпреки че наименованието

- „парк за забавления“ обхваща както постоянните, така и временните обекти за забавления?
- 2) Прилага ли се съдебната практика на Съда, съгласно която контекстът на различни услуги може да доведе до неравнопоставеност на тези услуги, по отношение на услугите на временни развлекателни обекти и на постоянни развлекателни обекти под формата на паркове за забавления?
 - 3) При отрицателен отговор на втория въпрос:
Представява ли „гледната точка на средния потребител“, която съгласно практиката на Съда е съществен елемент на принципа на данъчна неутралност, „мисловен процес“, който не позволява събиране на доказателства чрез назначаване на експертиза?

Релевантни разпоредби на правото на Съюза

Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, и по-специално член 98, параграф 2 във връзка с категория 7 от приложение III

Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 година за установяване на мерки за прилагане на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност, по-специално член 32

Релевантни разпоредби на националното право

Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота, наричан по-нататък „UStG“), и по-специално член 12, параграф 2, точка 7, буква d)

Umsatzsteuer-Durchführungsverordnung (Правилник за прилагане на закона за данъка върху оборота, наричан по-нататък „UStDV“), по-специално член 30

Кратко представяне на фактическите обстоятелства и на производството

- 1 Жалбоподателят притежава един от най-известните европейски паркове за забавления. Срещу заплащане на входна такса посетителите на парка придобиват право да използват съоръженията му.
- 2 Жалбоподателят подава молба за облагане на входните билети с данък на основание член 12, параграф 2, точка 7, буква d) от UStG. Съгласно тази разпоредба ставката на данъка върху оборота е 7 % по-специално за услуги от дейност като организатор на развлечения. Съгласно член 30 от UStDV услуги от дейност като организатор на развлечения са изложби, музикални спектакли, творчески представления или други развлечения на панаири,

популярни празници, традиционни състезания или подобни събития. Ответникът отхвърля молбата. Неговото решение се обжалва пред запитващата юрисдикция.

Кратко представяне на мотивите на преюдициалното запитване

- 3 Запитващата юрисдикция следва по-специално да провери дали в приложение на принципа на данъчна неутралност от гледна точка на средния потребител услугите за развлечения на панаири или други подобни временни събития, които съгласно националното право се облагат с намалена ставка, са сходни с услугите за развлечения под формата на постоянни паркове за забавления, които се облагат с обща данъчна ставка.
- 4 Германският Bundesfinanzhof (Федерален финансов съд, наричан по-нататък „BFH“) приема, че разликата в данъчното третиране между услугите, предоставяни от организатори на забавления на панаири и услугите на постоянен парк за забавления като управлявания от жалбоподателя, не противоречи на принципа на данъчна неутралност.
- 5 Като мотиви BFH изтъква, че развлекателен обект, с постоянно местоположение и чиято дейност не е ограничена във времето, не може да се разглежда като организиране на сходни традиционни празненства. В това отношение от гледна точка на правото на Съюза не са налице съмнения. Ако националният законодател избере да използва предоставената му в категориите от приложение III към Директива 2006/112 свободна преценка не съществува никакво задължение да транспонира всички посочени в него различни категории. Освен това при липсата на сходство между разглежданите услуги принципът на данъчна неутралност не бил нарушен.

Относно понятията „панаири“ и „паркове за забавления“

- 6 Съгласно текста на немски език на категория 7 от приложение III към Директива 2006/112 сред доставките на услуги, за които могат да се прилагат намалени ставки в съответствие с член 98 от тази директива, фигурират по-специално „Jahrmärkte“ („панаири“) и „Vergnügungsparks“ („паркове за забавления“). В текста на английски език съответните наименования са „faires“ за панаири и „amusement parks“ за паркове за забавления, а на френски език „foires“ за панаири и „parcs d'attraction“ за паркове за забавления. За сметка на това в текста на немски език член 32 от Регламент за изпълнение № 282/2011 относно член 53 от Директива 2006/112 се споменава само термина „Freizeitpark“ („паркове за забавления“) като еквивалентен съответно на наименованията „faires“ и „amusement parks“, съответно „foires“ и „parcs d'attraction“.
- 7 В общоупотребимия немски език под „Freizeitpark“ се разбира постоянен развлекателен обект, докато понятието „Vergnügungspark“ се използва както

за постоянни развлекателни паркове, които тогава се наричат „Freizeitpark“, така и за временни увеселителни паркове, които се обозначават като енорийски панаири, панаири или народни празници.

- 8 Запитващата юрисдикция счита за желателно, като се има предвид изложеното по-горе езиково смесване, Съдът да се произнесе как следва да се дефинират и разграничават едно от друго понятията „Jahrmärkte“, „Vergnügungsparks“ и „Freizeitparks“ в Директива 2006/112 и в Регламент за изпълнение № 282/2011.
- 9 Възниква въпросът дали като се има предвид, че „Vergnügungsparks“ могат да бъдат както постоянни паркове за забавления, така и временни, е допустим доводът на ВФН, че разграничението между „Jahrmärkte“ (панаири) и „Vergnügungsparks“ (паркове за забавления) в категория 7 от приложение III към Директива 2006/112 оправдава различното им третиране за целите на облагането на оборота.

По различния контекст на предоставянето на услуги

- 10 ВФН се позовава и на факта, че услугите на постоянен развлекателен обект под формата на парк за забавления и тези на организатор на спектакли, който осъществява, пътувайки, своята дейност на панаири, не са сходни поради различния контекст, в който се предоставят услугите. Няма съмнение, че контекстът на ограничен във времето традиционен празник или панаир, по-специално от гледна точка на получателя на услугата, е различен от този на постоянен парк за забавления.
- 11 В това отношение запитващата юрисдикция припомня, че съгласно практиката на Съда (решение от 27 февруари 2002 г., Комисия/Франция, C-302/00, EU:C:2002:123, т. 23), понятието за сходство на услугата трябва да се тълкува разширително.
- 12 В този смисъл Съдът е постановил (решение от 10 ноември 2011 г., The Rank Group, C-259/10 и C-260/10, EU:C:2011:719, т. 50), че предвид особеностите на съответните икономически сектори разликите в правната уредба и режим на съответните доставки на стоки или услуги могат в някои изключителни случаи като контекст на съответната услуга, която следва да се сравни, да доведат до това, че от гледна точка на средния потребител този контекст може да доведе до възпрепятстващо сходството на услугите разграничение с оглед на задоволяването на неговите нужди (вж. също решения от 23 април 2009 г., TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, т. 38, 39 и 45, и от 27 февруари 2014 г., Pro Med Logistik и Pongratz, C-454/12 и C-455/12, EU:C:2014:111, т. 52 и сл.).
- 13 Запитващата юрисдикция има съмнения относно приложимостта на тази съдебна практика в настоящия случай. Всъщност, за разлика от случая по делата, по които Съдът се е произнесъл, контекстът на тези две

развлекателни услуги не се характеризира с различни правни уредби. Както за развлекателните обекти, като този на жалбоподателя, така и за организаторите на панаири няма правно задължение да се определя цена за вход с оглед на използването на всички съоръжения или единични цени за тези услуги. Освен това се прилага един и същи стандарт за сигурност на увеселителните съоръжения, както в постоянните паркове за забавления, така и на временните панаири. Също така законът не определя нито за постоянните развлекателни обекти, нито за временните, в кой момент през годината да предоставят услугите си.

Относно „гледната точка на средния потребител“ и събирането на доказателства

- 14 Освен това ВФН изтъква факта, че различията, които според него съществуват между доставката на услуги от постоянни развлекателни обекти като паркове за забавления и тези от организатори на панаири, не влияят в значителна степен върху решението на средния потребител да избере едната или другата от тези услуги. От решението му би могъл да се направи изводът, че основната разлика се състои не само в постоянния характер на услугите за развлечение, но и в обстоятелството, че постоянен и неограничен във времето развлекателен обект, не служи, подобно на организаторите, пътуващи от панаир на панаир, за общо развлечение на населението на традиционни празници и следователно не би могло да се квалифицира като сходно с такива празници събитие.
- 15 Следва да се има предвид, че според ВФН и в двата случая, на панаири и в паркове за забавления, средният потребител използва развлекателни услуги. Действително в парка за забавления средният потребител влиза в контакт само с един организатор на развлечения, за разлика от панаирите, където има много организатори, което определя, че има отчетливи разлики по отношение на пространствените и времевите възможности за достъп, както и заобикалящата среда. При все това от практиката на Съда (решения от 10 ноември 2011 г., *The Rank Group*, C-259/10 и C-260/10, EU:C:2011:719, т. 47 и от 17 февруари 2005 г., *Linneweber и Akritidis*, C-453/02 и C-462/02, EU:C:2005:92, т. 29 и 30) следва, че тези аспекти, които трябва да се разграничават от правния режим, в който се вписват услугите, са без значение за сходството на тези услуги.
- 16 Според запитващата юрисдикция, при условие че няма разлика между контекста на услугите на временни развлекателни обекти на панаири и на постоянни развлекателни обекти, като парка за забавления на жалбоподателя, е важно да се установи какви нужди от гледна точка на средния потребител са задоволени на панаир, от една страна, и в парк за забавления, от друга страна, съответно дали са задоволени по един и същ начин на панаир и в парка за забавления.

- 17 След като тези нужди са изяснени, следва да се определи дали развлекателните услуги на панаири и в паркове за забавления задоволяват едни и същи нужди на средния потребител, съгласно критерий за сходство при използването и дали съществуващите различия влияят съществено върху решението на средния потребител да избере услугите на панаира или на парка за забавления (решения от 10 ноември 2011 г., *The Rank Group*, C-259/10 и C-260/10, EU:C:2011:719, т. 44, от 11 септември 2014 г., *K.*, C-219/13, EU:C:2014:2207, т. 25 и от 9 ноември 2017 г., *AZ*, C-499/16, EU:C:2017:846, т. 31).
- 18 В това отношение запитващата юрисдикция счита, че е в състояние да извърши това само с експертиза, тъй като собственият ѝ експертен опит не е достатъчен, за да се запознае в необходимата степен с нуждите на средния посетител на панаири и паркове за забавления.
- 19 Възниква обаче въпросът дали запитващата юрисдикция има право да разпорежи събиране на доказателства в това отношение. За разлика от *Bundesverwaltungsgericht* (Федерален административен съд), който следва практиката на Съда (решение от 16 юли 1998 г., *Gut Springenheide* и *Tusky*, C-210/96, EU:C:1998:369, т. 14, 15 и 35), ВФН приема, че никаква мярка по събиране на доказателства чрез емпирични анализи относно „гледната точка на средния потребител“ за двете услуги, свързани с принципа на данъчна неутралност, не е необходима, доколкото става въпрос само за „мисловен процес“.
- 20 При все това понятието „мисловен процес“ не е разбираемо за решаващия състав. Ако се окаже, че „гледната точка на средния потребител“ е обективно понятие за потребител, което изисква единствено правно тълкуване, не може да се обясни защо в крайна сметка становището на *Finanzgerichte* или на ВФН следва да представлява „гледната точка на средния потребител“, когато тази гледна точка следва да се определи при разглеждане на принципа на данъчна неутралност в случай на спор (вж. в това отношение решение от 19 декември 2019 г., *Segler-Vereinigung Cuxhaven*, C-715/18, EU:C:2019:1138, т. 37).